

Ljudi, koje Isus može koristiti? (Hans-Peter Royer)

10. omladinska konferencija Misije svijeta
Stuttgart/Killesberg
13.01.2003.

Došao sam na parkiralište tražeći parkirno mjesto. Tu sam ugledao dvojicu koja su izgledala kao čuvari parkirališta. Htio sam ih upitati gdje bih mogao smjestiti svoj auto. A oni su me upitali, znadem li, hoću li proći kroz „Veliku nevolju“?... Nato sam im rekao: „Mometalno mi je potrebno samo jedno parkirno mjesto. To mi je za početak dovoljno.“ I doista sam jedno i našao.

Dakle, lijepo je biti kod vas! Znatiželjno se pitam i ujedno radujem doznati, što li je Bog danas ovdje sve učinio i čini... On uvijek nešto čini! A tema je: **Ljudi, koje Isus može koristiti**. Koji tip čovjeka, dakle, Isus traži? Odgovor je vrlo jednostavan: svaki! Postoji li nekakav preduvjet za to? Odgovor je: Da! I te ćemo dvije stvari kratko prodiskutirati. I to uopće nije komplicirano. Dolazim sve više i više do toga, da najdublje stvari u životu nisu uopće komplicirane. One su vrlo specijalne, ali ne i komplicirane. Želio bih možda započeti s jednim stihom iz knjige Otkrivenja. Ako imate kod sebe Bibliju, možete ju onda i vi otvoriti. Otkrivenje, poglavlje 2. i 3. su sedam pisama upućenih sedmerim crkvama. To vam je moguće poznato?! Uostalom, to su i posljednje Isusove riječi. Jer posljednje Isusove riječi nisu one iz Mateja 24 ili Djela Apostolskih 1, već iz Otkrivenja 2. i 3.

Isus ondje, naime, diktira svojih sedam pisama. I tu kaže slijedeće (Otkrivenje 2, 8 ...): „**Andělu crkve u Smirni napiši**“, – diktira Isus – „**Ovo govori Prvi i Posljednji, Onaj koji bijaše mrtav i oživje: Znam tvoju nevolju i siromaštvo – ali ti si bogat!**“ A zatim u poglavlju 3., redak 7. i 8. govori: „**Crkvi u Filadelfiji napiši: Ovo govori Sveti, Istiniti, Onaj koji ima ključ Davidov i kad otvori, nitko neće zatvoriti; kad zatvori, nitko neće otvoriti: Znam tvoja djela. Evo, otvorio sam pred tobom vrata kojih nitko zatvoriti ne**

može. Doista, malena je tvoja snaga, a očuvao si moju riječ i nisi zatajio mog imena.“

Ako pročitaš svih sedam pisama upućenih sedmerim crkvama, vidjet ćeš da Isus uvijek započinje sa: Poznajem te. Poznajem tvoja djela. Znam točno što ti se događa. Zatim Isus obično još spominje nekolikodobrih stvari, da bi onda uvijek završio s jednim „**Ali!**“ – Ali, tu je i jedan problem! Efezu, teološki si vrlo korektan sve do vrška prstiju. Sve je jasno, no, tu je ipak jedan problem: *zaboravio si prvu ljubav!* I tako to ide sa svakom crkvom, osim kod dvije. Kod dvije crkve Isus nema nikakvog „Ali!“, već samo pozitivno. I to su Smirna i Filadelfija. Zato sam se pitao, zbog čega ovdje nema nikakvog „Ali!“? A znate što je ove dvije crkve odlikovalo? Smirna je bila crkva u nevolji i siromaštvu. A Filadelfija je bila crkva s posve malom snagom. To su jedine dvije crkve kod kojih Isus nije imao ništa za primijetiti. I moram vam reći, kako je ovo za mene uistinu vrlo ohrabrujuće. Jer znate kako se najčešće osjećam? Kao prilično siromašan, pritiješnjen i slab. Imam samo malo snage... Naime, vrlo je zavodljivo vidjeti ljude kako stoje u prvim redovima ili na nekakvoj bini. Svi misle da oni sve drže pod kontrolom. No to nije istina. Moj privatni život izgleda posve drugačije. Ja sam toliko često frustriran nad samim sobom... Ovdje si čovjek Božji u punovremenoj službi, a onda - kod kuće - onda bijedno zakažeš. Uvijek iznova nisam uopće dobar suprug. Baš suprotno. Nisam uopće nikakav strpljivi otac. Onako kako to stoji u knjigama. Nisam najbolji uzor suradnicima i studentima. I zaista se vrlo često osjećam slab, nemoćan i umoran za borbu. Uvijek sam vjerovao da to dolazi tek nakon 70. A ja nemam još ni 40, već 39. Jednako sam tako uvijek vjerovao, da: ako doista živim s Isusom, onda morami napredovati iz jedne kreposti u drugu; onako, kako to stoji u Psalmu 84. - Te da ću lebdjeti na krilima poput orla, kako kaže moj obljubljeni stih iz Izaije 40. Međutim, znadete li kako se ponekad osjećam? Krećem se od jedne nemoći i slabosti do druge. I često uopće ne lebdim poput orla, već padam poput kamena. Moj misaoni svijet je sve drugo samo ne svet. I osjećam se posve nekoristan za Božju stvar. Ljudi neprestano očekuju da im pomognem. - Kada bi samo znali, da ni sa svojim vlastitim životom ne izlazim na kraj. No, moram začudo

priznati, da u Bibliji nisam našao ni jedan jedini stih koji bi rekao da najprije moram postići određeni standard, te kada ga postignem, da će Bog onda mene i moju obitelj sa mnom moći koristiti. Tako nešto još nisam nigdje našao. A neću ni naći, jer ga niti nema. U Bibliji nečeg takvog nema. Sve što sam u Bibliji našao jesu muškarci i žene koje je Bog upotrijebio. I najbolji opis za muškarce i žene koje imamo u Bibliji jeste: uspješne šeprtlje. Sve su to bili nesposobnjakovići. Ali zato uspješni! Nailazim tu na muškarce i žene, koji su imali probleme kao i ja danas. Ali muževе i žene, koji su ostali ovisni o Bogu, pa ih je Bog mogao upotrijebiti.

Evo tek nekoliko primjera:

Jakob – mogao bih vam navesti i mnoge druge – a Jakob je bio varalica, kao što mu i ime kaže. On je bio lopov. Lagao je svojem ocu, no tu si nije mogo puno pomoći, jer ga je tome naučila njegova vlastita mama. Zaista, super mama. I pošto je Jakob ukrao pravo prvenstva svome bratu Ezavu, pobjegao je u Tursku, u Haran. Ondje se četrnaest godinapotucao, dangubeći s nekoliko koza i ovaca, kako bi zaradio svoju ženu. I najprije se u krevetu zatekla kriva a onda prava. Konačno je Bog Jakova na potoku Jabbok morao snažno udariti, tako da je ostatak života šepao. I koliko znamo, nije nikada ozdravio. Tako da je njegovo šepanje bio znak, da je Bog s njime govorio. A kada se skrasio kod Faraona, Faraon ga na kraju života upita: 1. Mo. 47: „Jakobe, čovječe Božji, opiši mi ukratko svoj život.“ Znae što je Jakob rekao? I to je sažetak njegova života: 1. Mo. 47, 7 i 8 – „**Godina moga lutalačkog života ima stotina i trideset. Malo ih je i nesretne su bile godine moga života.**“ I to je svjedočanstvo jednog od najvećih ljudi Božjih:

„Malo ih je i nesretne su bile godine moga života.“

Nije li to zbunjujuće da si Bog izabire jednog takvog tipa, da bi po njemu blagoslovio čitav svijet? Eto, tako nešto čini Bog.

Jedna druga obitelj bila bi Mojsijeva obitelj. O njegovim roditeljima ne znamo puno, osim, da su rasli pod najtežim uvjetima: u ropstvu. Sigurno kao bogobojazni ljudi. Imali su nekoliko djece. A jedno od njih bio je Mojsije. S četrdeset je postao ubojica. Drugi je bio Aron. Njemu je uspelo zavesti ne samo jednu obitelj, nego cijeli narod odvući u idolopoklonstvo. Super stvar! A

onda je tu bila i Mirjam, njihova sestra. Ona je svirala na bubanj i tako slavila Boga. A nekoliko dana zatim postala prava pravcata rasistkinja. Super obitelj. Kada se Mojsije oženio nekom Etiopljankom, sestru to nije jako oduševilo. Vjerojatno joj se nije dopala njezina tamna boja kože, - pa je onda Bog nju malo „pobijelio“. Dobila je naime gubu.

Nitko od njih nije bio perfektan. Bili su daleko od perfektnosti, kako se samo može biti. No znate što? Bog ih je upotrijebio. I on ih je sve iznova uzdigao. Mojsije je bio postavljen za vođu naroda. Aron je bio velik svećenik čitavog izraelskog naroda, dočim za Mirjam ne znam što je od nje postalo.

Uvijek me iznova fascinira jedna novozavjetna obitelj; no ne zato, što što bi bila toliko super, već zato što u nju ne bih nikada zalazio. To je obitelj gdje je Isus uvijek odlazio na kavu i kolače. Pretpostavljam da je i on moguće pio kavu – nemam pojma! No tamo je – recimo - češće zalazio: dobio kavu i kolače, i osjećao se na neki način ugodno. To sigurno ne bi bila obitelj za mene, nego bi ju zaobilazio. Tu se nalazila jedna Marta. Kod nje nemožeš čak ni uz kavu na miru sjediti, a da ti metlom ne mete između nogu. To mi je poznato, jer imamtakvu šurjakinju: - ma to je strašno... Hoćeš popitikavu, i već ti nađe nekakvu fleku koju treba obrisati. Padne li nekakva mrvica na pod, već je metla tu. Inače je vrlo draga, ali je obuzeta manijom čišćenja. Tu se onda nalazila i Marija. Bavila se visoko spiritualnim mislima, i to po čitav dan. Pravi sanjar. A bio je tu i Lazar. On nije jako ostario. - Što je najvjerojatnije mogao zahvaliti svojim dvijema sestrama. No znate li što je interesantno? Isus ovoj obitelji nikakda nije rekao: „Daj se sad malo saberite! –Jer, kako ću vam inače posvetiti jednu stranicu u Bibliji. Ponašajte se pristojno kako se doliči pravim kršćanima, - uravnoteženo...“, Nikada to nije rekao. Osjećao se štoviše ugodno. Jedino što je rekao, bilo je: „Učite malo jedno od drugoga!“ Marti je rekao da se treba malo naučiti od Marije. Marija je bila nešto praktičnija: ona je Isusa kasnije pomazala miomirisnim uljem. I tako je učinila nešto praktično u životu. A Lazar je bio podignut iz mrtvih.

Za mene je to, znate, vrlo ohrabrujuće. Jer su to primjeri iz Biblije koje imamo o ljudima koje je Bog upotrijebio na svoju čast.

Pogledam li malo na svoju obitelj: - Tko je jednom već bio kod mene...; a ako nisi, onda još uvijek možeš graditi dobru sliku o meni. .. Kod nas je sve jako realno, sasvim konkretno. Djeca viču, – sad su već, hvala Bogu, nešto starija, pa s time pomalo prestaju. Ja sam često umoran, čak melankoličan. Tanjuri se uvijek iznova moraju prati. Moja supruga često usisava, a nekada i ja. Košnja trave je uvijek moj posao, baš kao i odmetanje snijega. Puno sam već puta rekao: „Želim više vremena za molitvu. Moram više čitati Bibliju. Moram više biti nasamo s Bogom.“ A onda me supruga opet upita, ne bih li ju mogao odvesti u kupovinu. - Kako se tu čovjek može produhoviti? Osim toga, moram djecu svako malo voditi na trenig skijanja, ili na satove klavira. Pokvarilo se svjetlo, a u posljednja tri mjeseca imali smo tri puknuća vodovodnih cijevi. Imamo malo vremena za međusobni razgovor. A imamo i lošu naviku: kada se jednom posvadimo, onda uopće dulje ne razgovaramo. No već i tu pomalo stišćemo „kočnicu“. Nađem samo nekoliko minuta za čitanje Biblije i često malo vremena za intimnu samoću s Isusom. Ali znate što je zapanjujuće? Bog je mene i moju obitelj sve te godine upotrebljavao kako bi mnoge ljude blagoslovio. Tako smo i ja i moja obitelj svaki dan blagoslovljeni. I pri tome neprestano svjesni svoje nevolje i siromaštva, kao i svoje male snage. Upravo kao i Smirna i Filadelfija. A jedino što „pali“, jeste ovisnost o našem Gospodinu Isusu. Ona ovisnost u kojoj mogu živjeti u kaosu života, ali i u najintimnijim trenucima. Međutim, postoji jedan preduvjet. Želiš li biti upotrijebljen od Boga, moraš ispuniti jedan preduvjet. No njega ne možeš- hvala Bogu - ispuniti sam, jer bi inače postao neupotrebljiv. A znate što je preduvjet da biste bili upotrebljivi? Moraš biti živ. Moraš biti posve živ. Nije li ti to već upalo u oči?

Ne znam koliko ste već mrtvih ljudi vidjeli! Ja sam ih puno već vidio. Nalazim se u službi gorskog spašavanja, bolje rečeno, u službi spašavanja na visokim planinama. Polovica njih koje smo odnijeli ostali su na životu, druga polovica nije. Za njih nije bilo nikakve pomoći

osim transporta. Ono što mi je kod takvih uspona na brdo gdje je netko smrtno stradao upalo u oči jeste: da dotični – prvenstveno - više ne govori, i da mu ništa više ne treba. Takvi su praktički samo za odvoz, i ni zbog čega ne kukaju. S takvim ljudima ne mogu više ništa započeti, ti su mrtvi. Takvoga ne mogu uopće ni zašto upotrijebiti. Jednako kao što je i svaki idol na ovome svijetu mrtav, budući da ništa ne može čuti niti govoriti.

Preduvjet da se nekoga može upotrijebiti jeste život. No postoje različiti stupnjevi života ili različite dimenzije i intenziteti života. Grubo govoreći, razlikujemo različite oblike života, poput onih kakve susrećemo kod drveća ili cvijeća...A onda, postoji životinski oblik života, i konačno ljudski oblik života.

Jedan cvijet, na primjer, posjeduje svoj život i svi ćemo mu to priznati: samo zato što raste i cvjeta. Ja sam to čak i osobno promatrao. Nisam nikakav fan cvijeća ni botanički ekspert, - za razliku od moje supruge. No cvijeće je ipak vrlo ljupko; košta zato hrpu novaca, ali zato i vrlo lijepo izgleda. No jedan cvijet na primjer – barem neki od njih –svoje čaškedanju otvaraju, a noću zatvaraju. I to sam osobno promatrao. A možeš to i sam promatrati. Zato je velika razlika između mrtvog i živog cvijeta. –Pasam došao i do nečeg drugoga: mrtvo cvijeće, naime, visi povijeno iznad peći sasvim sasušeno, dok živo cvijeće stoji posvuda uspravno. Međutim, kada bi i najživljem cvijetu dobacio loptu, ono ju ne bi vratilo natrag, iako je potpuno živo. A sve zato, što je mrtvo za igru s loptom. Jedan cvijet se ne igra s loptom. Točka!

I to je sad puno dublje nego što mislite, no uskoro će vam nadoći...

Mi imamo jednog psa. Bolje rečeno ne mi, već jedan naš suradnik, koji je momentalno u Engleskoj pa mu mi pazimo na njega. Zove se Celina! Tako, jedan Bordercillie, vrlo zgodan. On posjeduje životinjski život. Kad njemu bacim loptu, zaleti se kao lud, i zaista ju vrati nazad. On, naime, ima jedan drugi oblik života koji reagira na dobačenu loptu. A postoji velika razlika između mrtvog i živog psa! U tome ćemo se vjerujem svi složiti, ili? No kada bih s Celinom (tako su joj, eto, dali ime, a dobar je to psić), želio porazgovarati o nekom lirskom komadu, ona bi samo tupo zurila u zrak. Ili kad

bih s njom počeo razglabati o stvarima iz svemira, o veličini galaksija. Ona se uopće ne bi uključila, budući da je na tom području dibidus: - potpuni mrtvac.

Jedan cvijet je živ, no samo za neko područje života, kao što je i životinja živa samo za određeno područje života.

A čovjek! Čovjek je svojedobno bio savršeno živ i genijalno osjetljiv za Boga. Adam i Eva su živjeli u savršenom i intimnom odnosu, u svakodnevnom odnosu, sa svojim Bogom stvoriteljem. Oni su se međusobno razmjenjivali o svim stvarima. Oni su se – rekli bismo – radovali zajedničkim „ispijanjima kave“. Izlazili su zajednički na šetnju. Sve su činili zajednički. No kada je čovjek počeo sumnjati u Boga i kada se u nevjeri okrenuo od Boga, onda se nešto dogodilo. U čovjeku je nešto zamrlo, i to na duhovnom planu. Zamro mu je duhovni život, tako da više nije mogao komunicirati s Bogom. Potamnio je ekran.

Jednako kao što je cvijet mrtav za loptu i igru s loptom; jednako kao što je Celina mrtva za pitanja svemira, tako je i čovjek postao mrtav po pitanju odnosa sa svojim Stvoriteljem. Baš onako, kao što mu je bilo i rečeno: „**U onaj dan u koji s njega okusiš, zacijelo ćeš umrijeti!**“ 1. Mo. 2,17

Čovjek je i dalje tjelesno uživao u životu! -Slično kao što i cvijet ili Celina uživaju u životu. No čovjek je zamro na planu svojeg odnosa s Bogom. Tu više nije bilo ničega, postao je neupotrebljiv. I da bi Bog opet mogao komunicirati s čovjekom, Bog je tom čovjeku – koji je za to područje postao mrtav – morao dati „dodatni život“. Probuditi u njemu novi život. A sve s ciljem da čovjek ponovno postane osjetljiv za život s Bogom, za kojega je na naravnoj razini postao mrtav. Isus ovo opisuje u Ivanovom evanđelju u 3. poglavlju, a ja ću pročitati samo nekoliko stihova. Ivan 3,3: „**Odgovori mu Isus: Zaista, zaista, kažem ti: tko se ne rodi nanovo, odozgor, ne može vidjeti kraljevstva Božjega!**“

Boga ti nisi u stanju shvatiti. Nikodem, uostalom, nije bio nimalo ponizan kako ga se uvijek predstavlja. On je došao k Isusu i rekao: „Mi već znamo tko si ti“. A nije bio ni na tragu prave istine. Nikodem je vjerovao da sve razumije, a Isus mu veli: Ti ništa ne razumiješ. Isus uzvraća:

„Zaista kažem ti: ako se tko ne rodi iz vode i Duha, ne može ući u kraljevstvo Božje. Što je od tijela rođeno, tijelo je; i što je od Duha rođeno, duh je.“

A to znači: da je preduvjet da bi nas Bog upotrijebio – ili samo govorio sa nama – život koji potječe od Duha. Mi smo – svaki je naravan čovjek – duhovno mrtav. Čitajmo Efežanima 2, 1: „**I vi bijaste mrtvi zbog prijestupa i grijeha u kojima ste nekoć živjeli!**“ A zatim u Efežanima 2, 12: „**I u ono vrijeme bijaste izvan Krista,.... bez nade i neznabošci na svijetu.**“

Oživjeti, znači, roditi se odozgor. I taj novi život, to novo rođenje, čini te sposobnim za razgovor s Bogom: da s njime ponovno stupiš u odnos. A to je, kao da cvijetu dobaciš loptu i on ti ju odjednom vrati natrag. Ti bi ga raspamećeno gledao. - Ili da sjednem s Celinom i kažem: „Vau, što kažeš o ovom univerzumu?“, a da Celina odvrati: „Da beskrajno je velik!“ - I da se još počne razbacivati svjetlosnim godinama. Ja bih, kažem vam, pao sa stolice... A to je upravo ono, što se događa kada jedan čovjek dobije Duha Svetoga. On dobiva jednu novu dimenziju koja mu omogućava da s Bogom može uopće stupiti u kontakt. Bez tog preporoda, čovjek ne može s Bogom razgovarati. Točka! „**Što je od tijela rođeno, tijelo je!**“ Posjeduje samo tjelesni život.

„Što je od Duha rođeno, duh je!“ I taj „pridodani život“, dolazi od Duha i riječi. U 1. Petr. 1,23 stoji: „**Ta nanovo ste rođeni, ne iz sjemena raspadljiva nego neraspadljiva: riječju Boga koji živi i ostaje.**“ U Jakovljevoj 1,18 pak: „**On nas porodi riječju istine.**“ A u Rimljanima 10,17: „**Dakle vjera (tj.: život po vjeri) po poruci, a poruka riječju Kristovom.**“

U Marku 4,14 kaže Isus: „Sijač sije Riječ“. I kamo ona padne, nastaje život. I to je slika toga! U 1. Mojsijevoj 1. Poglavlje, čitamo nešto što mi se jako sviđa: „**I reče Bog: Neka bude svjetlost. I bi svjetlost.**“ Jer kada Bog nešto izusti, onda to i nastaje. Božja misao prelazi smjesta u realitet. Uostalom to je i definicija istine. - Istina znači, da su riječ i djelo postali cjelina. Kada to dvoje postane jedno teisto, zbiva se istina. Zbog toga je Isus i mogao reći: „**Ja sam Istina!**“ Jer sve što je Isus rekao, to je i učinio. Tu nije bilo nikakve diskrepancije između riječi i istine, između riječi i djela. To je istina: „**I Bog reče: „Neka bude**

svjetlost i bi svjetlost.“ – Tako izgleda čin stvaranja...

Znate što se događa kada se jedan čovjek nanovo rađa? Događa se stvaralački čin. Bog stvara nešto, čega do tada nije bilo. On stvara „dodatni život“ u jednom čovjeku, kako bi se taj mogao s Bogom igrati s loptom. I to opisuje Pavao u 2. poslanici Korinćanima 5,17: **„Ako je tko u Kristu, novi je stvor!“**, – nova kreatura.

Božja kreacija, baš kao što je i djelo izbavljenja Božje stvaralačko djelo. I taj novi stvor je jedino što istinski vrijedi. Galaćanima 6,15: **„Uistinu, niti je što obrezanje niti neobrezanje, nego – novo stvorenje.“**

Međutim, pošto je ovo „novo stvorenje“ – taj novi život – u nekom čovjeku, uključanjem odozgor, zaživio, stari se život (u mojem slučaju Hans Peter) nije isključio. Ja sam još uvijek tu. No novi život u meni, treba sebi podrediti stari život, time što će on svime dominirati i dirigitirati. Ljepota novoga života u meni, treba gospodariti nad starim životom. I to je stanje jednog kršćanina. To je posvećenje. A kako se to događa?

Efežanima 5,26 – prekrasan stih u kojem čitamo: da nas Krist **„posvećuje, čisteći nas kupelji vode uz riječ.“**

Ako u perilicu rublja gurneš svoj T-Shirt, što će se dogoditi? Voda će ući u tkaninu i otkloniti čestice prljavštine iz tkanja. To je slika svagdanje **„kupelji vode uz riječ“** našega Gospodina. To je očišćenje; no ne nekakvih nečistih mrlja, nego se moraju očistiti naše misli, kako bismo postali osjetljivi za govor Božji i osluškivanje Boga.

U moj bračni prsten je ugraviran stih iz Rimljanima 12,2; ne cijeli tekst, jer je prsten za to premalen, već samo određeni ulomak, u kojem čitamo:

„Preobrazujte se obnavljanjem svojepameti da možete razabrati što je volja Božja.“ Prije nego li i ti ja – prije nego li smo kadri – razabrati što je volja Božja, znate li što je preduvjet za to? Moramo Bogu dopustiti preobrazbu naše pameti. Pri tome je pažljivo slušanje, život i razgovor s Bogom, svagdanja navika i običaj. No prije toga mu je potrebno još štošta očistiti. Znate li u čemu je nesporazum? - Evanđelje se propovijeda na načinda je čovjek smjesta, čim se obrati, u totalnom odnosu s Bogom. A to nije točno.

Što se tiče čovjekovenove pozicije da, međutim, dotični se mora prvenstveno naučiti pažljivo osluškivati Božji govor. To je jedan proces: znati prepoznati njegov glas. Bog govori! No ne samo kroz Bibliju; ne samo pomoću okolnosti i ne samo kroz ljude. On govori! No ovo razaznavanje njegova glasa zahtjeva iskustvo, zahtjeva dozrijevanje. A Bog, u našem starom razmišljanju mora mnogo toga revidirati. A toga su čitave legije. Nekoliko primjera: mi mislimo da ljude možemo kontrolirati ako im prijetimo; ako ih pritisnemo. Isustvo nikada nije radio. Isus je uvijek pozivao, no nikada tjerao i gonio. Znate što me danas žalosti? Žalosti me to, što mnogi kršćani žive kao gonjeni, a ne kao pozvani. To je loše. Mi nismo natjerani ni gonjeni, pa čak niti krivnjom: pitanje krivnje je riješeno. Mi smo pozvani na nešto. Mi mislimo – barem ja tako razmišljam – : moram misliti i na sebe da bih bio sretan i zadovoljan. A znate što je Isus rekao? Rekao je: **„Tko sačuva svoj vlastiti život, izgubit će ga!“** Ovdje moramo drugačije rezonirati. Mislimo da ćemo se obogatiti ako drugoga zakinemo. A znate što Isus kaže? **„Daj, pa ćeš primiti!“** – Moramo mijenjati mišljenje. A to je proces. Čak i za one među nama koji ovaj „dodati život“ već imaju: za one, koji su od Boga već nanovo rođeni, - i oni trebaju trajno pranje... Znate što je interesantno? To sam već 1000 puta ponovio: čvrsto vjerujem da se stanje jednog kršćanina sastoji od **živog odnosa sa živim Kristom**. No što se događa? Događa se, da sjedim u autu; sjedim za kompjutorom; idem, ako baš hoćete na skijanje ili nekamo drugamo; ubijaju me brige zbog kućnih financija, koje momentalno nisu baš dobre; razbijam si glavu zbog djeteta u susjedstvu, koje je obolilo od raka. Ili: razmišljam o svađi sa suprugom i tko je kriv zbog toga. Da nisam kojim slučajem i ja? No znate što? Ja se ne molim. Ja ne razgovaram s Njime. Ja se rastačem od briga. Ja sve vrtim u glavi. Gledam kako da sve to riješim. Ali, to ne iznosim pred svojeg Gospodina. Toliko sam glup! John Ortberg, pastor u SAD-u je rekao nešto, što ću citirati: „Ponekad, dok sam u problemima, čak ni ne pomišljam da bih se zbog toga molio. Brinem se. Opsjednut sam time. Zbog toga me oblijeva znoj, no ja se ne molim.“ Nije li to interesantno? Zbog čega ne razgovaramo s Njime? Zbog čega sami tepemo kroz život, kao

da smo sami svoji gospodari; kao da probleme moramo sami rješavati? A Isus je rekao: „**Dođite k meni svi vi koji ste umorni i opterećeni i ja ću vas okrijepiti!**“ No morate doći k meni! U 1. Petrovoj 5,7 stoji: „**Svu svoju brigu povjerite njemu jer on se brine za vas.**“ Zbog čega to ne činimo?

Naše kršćansko ponašanje je nalik kompasu. Iгла kompasu se uvijek okreće prema sjeveru, uvijek prema sjeveru. Nju nekada neki drugi utjecaji malo zasmetaju, no ona se uvijek vraća prema sjeveru. A takav bi trebao biti i naš život s Isusom – uvijek se vraćati k Njemu. Pa i danas, u našem modernom svijetu, u našem modernom kršćanskom životu. Imam, po mojem mišljenju, barem deset različitih prijevoda Biblije kod kuće, a vi vjerojatno tri. Instalirao sam i dva kompjutorska programa. Na zidu se nalazi „Neukirchenski kalendar“. Knjiga lozinki leži na stolu. Riba je nalijepljena na autu. Križ mi visi na vratu. Na povezu oko ruke piše: What Would Jaus Do? Sve je onako kako treba, međutim, ja ne razgovaram s Njime. A onda se čudimo što nam se događa. Ponekad mi se čini da se ponašamo kao u doba proroka Izaije. U Izaiji 59 – čitat ću samo dva retka; Izaija 59, 9 i 10: „**Nadasmo se svjetlosti, a ono tama; i vidjelu, a ono u tami hodimo. Pipamo kao slijepci duž zida, tapkamo kao bez očiju. Spotičemo se u podne ko u sumraku, sasvim zdravi kao da smo mrtvi.**“ Ponekad mi se takvima pričinjaju crkvene zajednice. Nešto bih Vam ipak želio reći: Lijepo je da ste tu, međutim, ako ste ovdje došli samo zato da „natankate“, radite glupost. - Moramo se jednostavno naučiti živjeti s Isusom. A On ne stanuje ovdje na Killesbergu ili negdje drugdje, već u tebi. Razlog zbog čega nam je Isus darovao ovaj „dodatni život“, nije samo da stignemo u nebo, – iako ću tamo jednom stići. – To je samo jedna točka, jedan od krajnjih ciljeva. Razlog zbog kojega smo nanovo rođeni jeste: da bi On mogao položiti svoje misli u našu misao, u naš um; da bi naše razmišljanje bilo jednako njegovom razmišljanju; da bih stekao Njegov karakter. U cijeloj stvari je žalosno to, što čak ni nanovo rođeni kršćani nemaju stvarnu želju upoznati život s Isusom. No ako se jedan nanovorođeni čovjek, koji posjeduje sposobnost „vraćanja lopte“ koju mu Bog dobacuje, budući

da je dobio taj „dodatni život“, isporuči Bogu, onda započinje jedan proces. I to, naime, na slijedeći način: svaki kršćanin započinje s komunikacijom. Razgovara s Bogom. Ova komunikacija, ovo razgovaranje s Bogom, prerasta u zajedništvo s Bogom, tj. u „communion et union“. Trebamo se pomicati od „communication“ do „communion“ i od „communion“ do „union“, - do jedinstva s Gospodinom. Kada to postane slučaj, kada jedan kršćanin počne živjeti u jedinstvu s Gospodinom Isusom, onda tek može razumjeti značenje Galaćanima 2,20: „**Živim, ali ne više ja, nego živi u meni Krist.**“ – Onda razumijemo i Filipljanima 1,21: „**Meni je živjeti Krist!**“ ... Mi smo postali jedno. Vidite li, dakle: komunikacija se može zbivati i na distanci. A ono što sada najviše prakticiramo jeste komunikacija. – Govori slušanje. No komunikaciju možeš prakticirati i s nekim svojim neprijateljem. I to je moguće! No kada jedan kršćanin komunicira s Bogom, a ja vjerujem da to čine mnogi, onda Bog još uvijek jeste, ili ostaje, onostran, tj. može izbivati izvan tebe. Ti komuniciraš s tim Bogom, koji ostaje izvanjski... Slično kao što mi je jednom kazala jedna djevojka: „Hans Peter, moje molitve dopiru samo do stropa“. A ja joj odgovaram: „Nikakav problem, pa Bog je ionako ispod stropa!“ - A kamo bi odlazile? Bog nije negdje tamo vani. On je ovdje unutra. On je ovdje unutra. U poslanici Hebrejima, u osmom poglavlju stoji nešto interesantno (poslanica Hebrejima je svakako vrlo interesantna). Naime, svaki Nežidov bi trebao studirati poslanicu Hebrejima, a svaki bi Židov trebao studirati poslanicu Galaćanima. Dakle, u poslanici Hebrejima se uspoređuje Stari Zavjet s Novim Zavjetom. I znate što pisac kaže? - Nije nam baš poznato tko je on... Možda je čak i neka žena. Žene su također imale šansu napisati jednu knjigu, ali to je nebitno. U Hebrejima 8,8 pisac uspoređuje Stari Zavjet s Novim Zavjetom. I on veli: Novi Zavjet je toliko uzvišeniji, puno bolji od Staroga i prosljeđuje: „**Evo dolaze dani - govori Gospodin – kada ću s domom Izraelovim i s domom Judinim dovršiti novi Savez. Ne Savez kakav učinih s ocima njihovim u dan kad ih uzeh za ruku da ih izvedem iz zemlje egipatske.**“ Pa u stihu 10 nastavlja: „**Ovo je Savez kojim ću se svezati s domom Izraelovim**

nakon ovih dana – govori Gospodin: Zakone ću svoje staviti u dušu njihovu i upisati ih u njihova srca. I bit ću Bog njihov, a oni narod moj!

Znate u čemu je razlika između Starog i Novog Zavjeta? U Starom Zavjetu je Bog vodio ljude za ruku, no ne i u Novom Zavjetu – to je prošlost. U pjesmama, doduše, pjevamo jako sentimentalne stihove, poput: „ Bog me vodi za ruku!“ No to nije istina, to pripada Starom Zavjetu. U Novom Zavjetu Isus te ne vodi za ruku, jer On živi u tebi. A to je kao dan i noć. To je nešto: kada shvatiš, to nije samo komunikacija s onim koji te vodi za ruku, to je „communion“, to je zajedništvo s njime. Sjediš za istim stolom i razgovaraš s njime. Kada s nekim dijeliš zajedništvo, onda s njime dijeliš i osjećaj i svoja razmišljanja. To je nešto dublje od običnog komuniciranja.

Međutim, ono za što nas je Isus – svakog od nas, bez iznimke - predodredio, jeste: tijesno jedinstvo. Znadete li u čemu je razlika između komunikacije i jedinstva? Ako si s nekim postao jedno, onda nestaje svako razlikovanje i dijeljenje na moje i tvoje. Nema više: ti i ja, već samo mi i nas. I za to smo, prijatelji, nanovo rođeni. - Nizašto manje, već za to i takvo jedinstvo s Isusom. To je razlog zbog kojega smo, od samog početka, bili stvoreni.

Na ljudskoj razini ova je slika najočitija u braku, gdje dvoje ljudi postaju jedno na svakom području svojega života. Zbog toga Bog tako često i koristi sliku braka, da bi opisao sliku jedinstva između Krista i crkve... Ne znam baš, gdje ti smještaš Isusa. No ako je za tebe Isus bilo gdje drugdje, a ne u tebi, onda Novi Savez nisi uopće shvatio. Onda još uvijek živiš u Starom Savezu.

Ovo se pak jedinstvo s Isusom opisuje na različite načine. U 1. Korinćanima 2,16 : ***„A mi imamo misao Kristovu.“*** Što znači: Ja sam **jedno** s njime. U Filipljanima 2,5 Pavao nas potiče: ***„Neka u vama bude isto mišljenje kao i u Kristu Isusu“***, - budući da ste jedno s njime. Isus je, naravno, ovo jedinstvo sam najbolje opisao. Pročitat ću vam to iz Ivana 17, počev od retka 22. Isus ovdje izriče svoju velikosvećeničku molitvu, upućenu svojem nebeskom Ocu: ***„I slavu koju si dao meni ja dadoh njima: da budu jedno kao što smo mi jedno – ja u njima i ti u meni, da tako budu savršeno jedno da svijet***

upozna da si me ti poslao i ljubio njih kao što si mene ljubio.“

Znadete li kako svijet može shvatiti da je Isus Gospodar Gospodara? Tako što ti postaješ jedno s njime! Jer nisi određen nizašto manje od toga. I tu je svejedno: bio ti star 14 ili 84 godine. Postoji samo ovo jedno jedino predodređenje: jedinstvo s Isusom Kristom. Zbog toga smo stvoreni.

Znate, onda, što je bitno? Bitno je da ovo doslovce shvatimo. ***„Krist u nama“*** nije nikakav literarni izraz ili nekakva slika. Ovo je mišljeno doslovce. Isus živi u nama. Isus je preuzeo na sebe najveći trud da shvatimo, kako je doslovce mislio kada je rekao: da će doći i nastaniti se u nama. Želim vam to iz Ivana 6 pročitati. – Dugo to nisam shvaćao, baš kao nilsusovi slušatelji nekoć. Zato to ne uzimam tako tragično. Pogotovo što su mu oni, nakon ove propovijedi, čak okrenuli leđa. No u Ivanu 6,53 Isus kaže slijedeće: ***„Zaista, zaista vam kažem: ako ne jedete tijela Sina čovječjega i ne pijete krvi njegove, nemate života u sebi!“*** Mrtvi ste! Onda ste za duhovne stvari – za razgovor s Bogom – mrtvi. Baš kao što se cvijet ne može igrati s loptom, tako ne može nitko, tko nije blagovao tijela Isusa Krista ni pio njegove krvi, imati Njegova života u sebi.

Međutim, ovo se ne odnosi na Isusovo tijelo u materijalnom i fizičkom smislu. –To nam Isus sam objašnjava, samo nekoliko stihova kasnije, kada u Ivanu 6,63 kaže: ***„Duh je onaj koji oživljuje, tijelo ne koristi ništa.“***

Hostija nije tijelo, - takvo shvaćanje je besmislica. ***„Tijelo ne vrijedi ništa“*** kaže Isus, ***„Duh je onaj koji oživljuje“***. No da shvatimo **doslovnost istine**, Isus je upotrijebio plastičnu sliku kojom nam poručuje: to ne ide bez mene! Vi me u sebi nasušno trebate. Zbog toga je Isus u najdrastičnijem obliku govorio o sebi i svojoj neophodnosti. Govorio o nužnosti svoje osobe... Kome je ovo poznato, razumije i Kološanima 1, 27 gdje Pavao otkriva jedno otajstvo. Znate li što je otajstvo? Otajstvo sadrži tajnu koja glasi: ***„Krist u vama, nada slave!“*** To je otajstvo! Ako neki čovjek želi biti upotrijebljen od Boga, mora ispunjavati jedan preduvjet, a to je: mora imati ŽIVOT u sebi! Mora imati Krista u sebi. Ako je Isus Krist iz tvoje perspektive još uvijek onostran i izvan tebe, onda nikako ne možeš

razumjeti istinu iz Galaćanima 2,20: „**Živim, aline više ja, nego živi u meni Krist!**“, jednako tako kao ni Ivana 15,5 gdje Isus govori: „**Ja sam trs, vi loze. Tko ostaje u meni i ja u njemu, taj donosi mnogo roda. Uistinu, bez mene ne možete učiniti ništa.**“

Ne radi se, dakle, o tome da imamo bilo kakvu vjeru u Isusa. Ne radi se o tome da imamo ljubavi prema Isusu, koji živi negdje izvan nas. Radi se o tome, da imamo „**udjela naNjemu**“ kao Peter. Da smo njegovi dionici. To je radosna vijest, to je evanđelje. I ako Isus nastava tvoj život, ako imaš Njega i Njegov život u sebi, onda si upotrebljiv. I ne sam upotrebljiv, nego posjeduješ „**ŽIVOT u punini**“.

I zato ne postoje nikakve iprike nizakoga. Nemaš ni jedne jedine isprike! Želio bih, naime, sada za one među vama koji možda – kao i ja godinama – kažu: „Da, da, Hans Peter, ti istina govoriš da si slab, a u principu nisi“, nešto nabrojati. Dakle, za one koji misle: „Da, tebe se može upotrijebiti, ali ne i mene. –Jer kada bi samo znao, što ja sve mislim! Kada bi znao koliko sam puta zakazao!“...

Za ovakve među vama želim reći slijedeće: „Nemaš nikakve isprike“. Jer svaki puta kada kažem: „Isuse, ja to ne mogu“, On mi odgovara: „Znam, ali ja mogu.“ Svaki puta kada kažem: „Isuse nisam sposoban“, On mi odvrća: „Ništa zato! Ja sam sposoban.“ Svaki puta kada kažem: „Isuse, ja nisam za to!“, On odgovara: „Nema veze! Tebe se niti ne traži. Sve se svodi na mene!“

I slijedeći puta kada budeš mislio da imaš ispriku, zbog čega si neupotrebljiv za Boga, sjeti se slijedećih osoba koje ću ti nabrojati.

Imam jednu listu imena koju sam dobio od svojeg prijatelja Petera Reida, a ona je vrlo zanimljiva:

„Noa se opio. Abraham je bio prestar. Izak je bio sanjar. Jakob je bio lažac. Lea je bila ružna. Josip je bio zlostavljan. Mojsije je postao ubojica, baš kao i David i Pavao. Debora je bila žena sudac. Gideon je bio strašljivac. Samson je imao dugu kosu, a kratku pamet. Rahaba je bila prostitutka. David je bio premlad, jednako kao i Jeremija i Timotej. David se pravio da je skrenuo s pameti – imao je jednu aferu i na kraju morao bježati pred vlastitim sinom. Ilija je bio kandidat za

samoubojstvo. Jeremija je bio depresivan. Izaija je propovijedao gol. Jona je bježao pred Bogom, dok je Naemi bila udovica. Job je izgubio sve što je imao. Ivan Krstitelj se hranio skakavcima. Petar je bio eksplozivan. Ivan je bio uobraženi pravednik. Isusovi su učenici zaspali u molitvi. Matej je bio prevarant i carinik. Simeon je bio fanatik. Marta se odveć brinula oko svega. Marija je bila lijena. Marija Magdalena je bila opsjednuta od demona. Dječak s kruhovima i ribicama je ostao do danas nepoznat. Samarićanka je općila s nekoliko muškaraca. Zakej je bio premalen. Pavao je ostao neženja. Marko je „podvio rep“. Timotej je imao čir na želucu, a Lazar je čak bio i mrtav.“...

Na što se ti onda možeš izvlačiti? Reci mi jedan jedini razlog, zbog kojega te Bog ne bi mogao upotrijebiti? Bog te i želi i može upotrijebiti; no ne zato, što si tako izvrstan, već zato što ti je darovao „dodatni život“, a to je Krist u tebi... I na temelju Njegove snage smiješ praviti nova životna iskustva. Ako se još nisi „**odozgor**“ rodio, onda te molim da ne napuštaš ovaj prostor dok to ne učiniš... Poslije toga ćeš odavde izaći i biti upotrebljiv za Boga. Može biti i to, da si ovamo došao u uvjerenju da si već kršćanin. No ako ovaj „dodatni ŽIVOT“ - Isusa Krista u sebi, nemaš, nisi ni spašen ni upotrebljiv. Jedino o čemu se radi, jeste: moraš imati ŽIVOT u sebi. Život, koji je u stanju komunicirati s Bogom. I kada upoznaš Krista, kada dobiješ taj „dodatni život“, onda tvojoj upotrebljivosti ne stoji ništa više na putu, osim tvoje nevjere. To je sve.

Oče nebeski, dolazimo pred tebe vidjevši kako je tvoja riječ o svima onima koje si upotrebljavao, iskrena: ma kako oni bili nesposobni i, ljudski gledano, beskorisni. Ljudi za koje mi nikada ne bismo mislili da su na bilo koji način upotrebljivi. No ti si, Gospodine, to uspio: jer je tvoj život bio u njima i jer su živjeli u ovisnosti od tebe; budući da ništa drugo, osim tebe, nisu ni imali. Gospodine, mi znamo da si ti sve što imamo, ti si sve što trebamo. Često smo toga svjesni tek kada nam od svega jedino ti preostaneš. NO danas, Gospodine, želimo doći k tebi – i sada se molim za one koji taj „dodatni život: Krista u sebi „ – još nisu upoznali. Molim te, da mogu u svojoj poniznosti stati pred tebe i zamoliti za

oproštenje; kako bi ti ušao u njihov život, te na taj način postali upotrebljivi, jer su odjednom s tobom nanovo oživjeli. Jer odjednom posjeduju životno iskustvo kojega prije nisu poznavali, budući da odjednom mogu komunicirati sa živim Bogom, što prije toga nisu mogli. –Što odjednom mogu čuti i razumjeti Krista, što prije nisu bili u stanju.

Gospodine, moguće nam je biti religioznima do besvjesti, i pri tome uvijek „fulati“ pored tebe. Molim te i za one koji te već dulje poznaju, koji ovaj „dodatni život: Krista u sebi“ – tebe samoga – poznaju, a još uvijek možda ne mogu vjerovati da i njih želiš upotrijebiti... O Gospode, doista je bogohulno reći: ja sam bekoristan i time zapravo tvrditi kako si „Ti u meni“ beskoristan.

Gospodine, ti si Začetnik i pokretač života, ma kako on naoko izgledao. Upravo onako kako smo vidjeli na primjeru čitave liste ljudi koje si ti upotrijebio... Moguće zadnji za koje bismo rekli da ćeš ih ti ikada upotrijebiti, ati si to ipak učinio. I to sve zato da bi nam pokazao, kako za tebe nema neupotrebljivih.

Zahvaljujem ti stoga, Gospodine Isuse, što si živ; i to kao onaj koji je bio mrtav ali oživje i među nama danas živi i u nama boravi. Što nas više ne vodiš za ruku kao u Starom Savezu, nego si nam svoj Duh i svoj Zakon stavio u srce: - **Što je “Krist u nama, nada slave” naša nova realnost.** I zbog toga ti se od srca zahvaljujem. Amen